

ROGAČ.

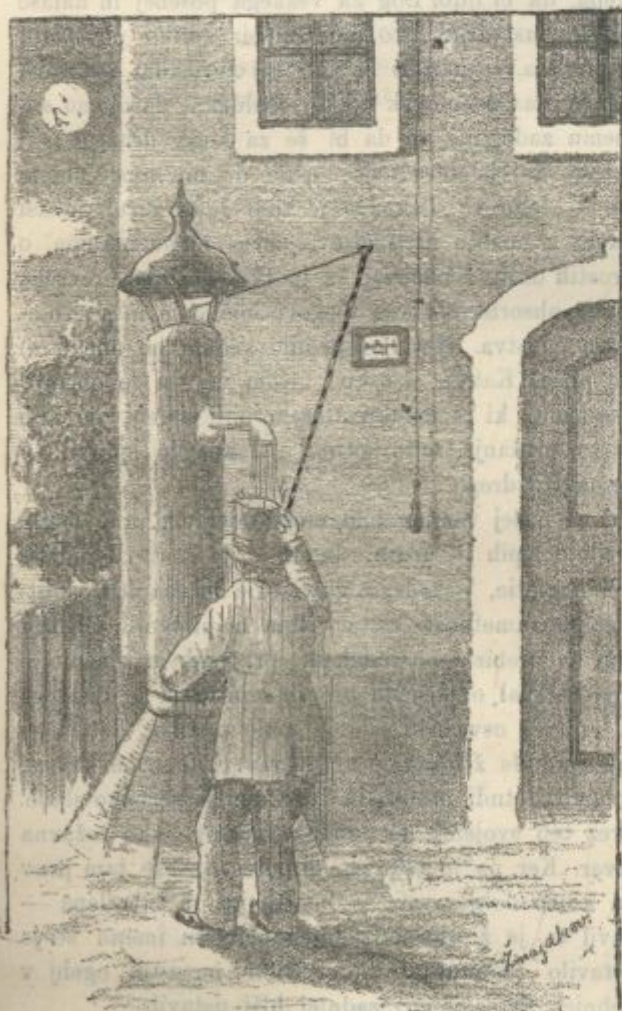
Ilustrovan zabavni list.

Številka 12.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto II. 1887.

Dež z jasnega.

„Bes te plentaj! Zlodjeve babe, da morejo tako trdno spati?! Pol ure že zvonim ob tem pasjem vremenu, pa nobena ne sliši, da bi mi prišla duri odpreti.“

Kako je Krivčev Jaka Trpotčevo Nežo snubil.

Pripoveduje C—t—č.

Rada sta se imela Krivčev Jaka in Trpotčeva Neža — takrat namreč, ko se naša povest pričenja — prav zares rada. Ali se imata tudi še dandanes tako rada, ne vemo. Lepote sicer ni bilo ni na jednej, ni na drugi strani, a to nič ne dé; saj ima naše ljudstvo za ta slučaj svoj pregovor: „Vsake oči svojega slikarja!“ Lepote toraj ni bilo in ker sta Jaka in Neža prav odločno in z obema nogama stala v siromaškem taboru — zli Mamou toraj nikakor ni imel besede — moramo pač slutiti, da je tlelo v njihovih srcih nekaj, kar je Jaka vleklo k Neži in Nežo k Jakcu. O, to čudno, nerazumljivo človeško srce! Kake postave je naš Jakec? Na kratko bodi povedano: nikoli ni in izvestno tudi nikoli ne bo stal kskemu slikarju za uzorec. Saj veste, kako je z mladim drevescem tam na Krasu, kjer burja žvižga grozovite svoje melodije, ako je dobro ne podpreš in ne privežeš. Vse skrivljeno je in reče ne na visoko, ne na široko. Taka je bila z Jakecem. Normalne človeške višočine ni desegal, ostal je lepo pri tleh. A on se tolaži z mislijo: kaj bi neki kvišku lezel, ko so vsa čevljarska dela tudi pri tleh. Ona dva organa, ki mu služita za transport kosti njegovega rojstva od jednega kraja do drugega, sta mu nekam čudno zasukana. Od zgoraj doli do kolen stojita lepo vsporedno, pri kolenih se tiščita skupaj, od kolen doli pa gresta tako rapidno razsebi, da vstrajata kót, ki meri najmanje — vsak geometer bi nam to pritrdil — petinštirideset gradov. — Krivčev Jaka je toraj čevljar. Pošteno rokodelstvo to. A na veliko

našo žalost moramo priznati, da on nikakor ni uzor čevljarkega mojstra; ni mu bilo dano, da bi se bil dvignil na vrhunec čevljarke umetnosti. Kake stare škarpe še zakrpa, da zabrani palcu ali mazincu, ki predrzovito sili iz čevljarke tesnobe, razgled v lepi božji svet. Če se pa kedaj primeri, da zverži nove čevlje na kveder, to je pa že dogodba historijske važnosti v Jakčevem življenju. In če se že prigodi ta sila redki slučaj, ni se bati pritožbe, da bi bili čevlji, došli iz Jakčevih rok, pretesni. Izvršujoč čevljarke svojo prakso, drži se namreč trdo in zvesto devize: noga mora plavati. Zato pa je načelni nasprotnik „mere po nogi“; v izdelkih njegovih rok se prav lahko koraka po morji iz Trsta v Benetke. Ali naj si bo, kakor hoče: njegovo rokodelstvo ga je preživelo do danes in ga bo, ako Bog hoče, do poslednjega vzdihaja. Posebnim strastim ni vdan, le duhana ne bi mogel pogrešati. Njega si govorečega niti ne morete misliti, da ne bi vrtil v levici starodavne tobačnice. Z desno roko potrka prav rahlo na pokrivalček, potem pa s palcem in kazalcem zagradi dišeče in živce dražeče te tvarine ter jo potisne v bakreno-rdeči svoj nos, kateri mu je Bog menda nalašč ustvaril za njuhanje duhana. Posebno se mu zameriš, ako ne vsprejmeš ponujane ti „preže“.

Tudi Neža ni bila nikdar lepa. Njena mati je šestokrat rekla — takrat namreč, ko Neža še ni bila zakonska žena — „lepa ni posebno, ne, ali pridna je pa, pridna“. Hudobni svet pa pravi, da je prav izredno grda. Na obrazi se jej vidijo ona odurna znamenja, ki nam pričajo, da je bila nekoč za kozami hudo obolela. Z górenje in dólenje čeljusti nam zija strašna praznota nasproti: prav zeló je škrbasta. In to menda ženske lepote prav posebno ne povekšuje. Hodeč omahuje malo na jedno stran, kar nam priča o nekem nedostatku na njenih ekstremitetah. Ali Jakec jo je vendar le vzel in ako je njemu prav, mora biti tudi nam prav. To je nam tudi mnogokrat in jasno v obraz povedal, takrat še, ko se je ženil. Če smo ga hoteli namreč razdražiti, pa smo ga prašali: povej nam Jakec, ima li tvoja Neža desno nogo prekratko, ali levo predolgo? In ko smo ga tako prašali, bil je zares hud. Zdelo se nam je, da je mahoma malo porastel in zavrnil nas je resno in kategorično: taka je, kakoršna je Bog ustvaril in moja bo in nobenega družega. In konec je bilo besedij!

Kako sta se seznanila?! Poznala sta se pravo za pravo izza otročjih let, kajti krščena sta bila pri jednem in istem kámenu in k jednem in istem duhovniku sta hodila k velikonočnem izpraševanju. Neža je samo za nekoliko let mlajša.

Da pa je Jaka na Nežo svoje „oko vrgel“, prišlo je tako le. Jaka je prilezel v samskem svojem životarenju, ne vedoč kedaj in kako, do one dobe, ko človek živo potrebuje koga, ki bi mu „knof na srajco prišil“ in „v bolezní kozarec vode podal“. To sta namreč glavna dva argumenta vseh onih, ki svojega koraka v zakonsko življenje drugače opravičiti ne morejo. Sam Bog je Adamu rekel, da človeku ni dobro samemu biti, in ustvaril mu je Evo. In mi naj bi ne mislili na ženitev, ko ni treba, da bi ljubi Bog za vsakega posebej in nalašč žensko ustvarjal, ko jih vendar toliko po svetu okoli leta. In možijo se tudi že od nekdanj vse rade. Če pa ima še človek toliko zaslužka, da njemu samemu zadostuje in da bi še za koga družega kaj ostalo, kaj je naravnjše, nego da mu misli nidejo na — ženitev. Tako se je tudi Jaka začel počasi baviti z mislijo na ženitev, sprva le poredkoma, o prostih urah, a pozneje ga je ta ideja tako prevzela, da je absorbovala vse njegovo mišljenje in vsa njegova čuvstva. Miru mu ni bilo več ni po dnevi, ni po noči. Katero, katero? Kam naj bi se obrnil? Vsakemu, ki je srčnim afêram bolj vaje, ne bilo bi to prašanje tako sitno, a Jakca je spravilo v nemalo zadrego.

V našej vasi je bilo mnogo deklet: prav lepih, srednje lepih in grdih. Jakec si je sestavil indeks teh krasotic, seveda v glavi, ne na papirji, kajti pisarske umetnosti si ta vrlina ni prisvojil. Slednji dan je prebiral po indeksu, pri vsakem imenu je preresetaval okoljščine pro in contra, a pri vsakem se je tudi osvedočil, da je malo upanja, da bi se mu spolnile želje. Lep ni bil revež, in to ni dobro, in imovit tudi ni bil, in to je pa še posebno slabo. Brez teh svojstev je ugodna ženitev jako težavna stvar. Ker pa je bilo ime Trpotčeve Neže tam prav na konci dolge vrste — ker revica ni bila lepa — bavil se je ž njo najzadnje; pri tem imenu se je ustavilo prebiranje, kakor tisti imenitni ogenj v Ribnici, ki se je pri zadnjem hiši ustavil.

(Dalje prihodnjič.)

Spomeniki rovtarskim prvakom.

(Iztesal Pikec.)

(Konec.)

10. Žlindroviču.

Tekočina ktera bodi
Rada ti po grlu teče;
Ena sama prav po godi
Nikedar ti biti neče.

Prej železo raztopljeno
Grlo tvoje bi volilo,
Kakor da z vodé le eno
Kapljo bi se omočilo.

Hudomušci govorijo,
Da, če tebe bi stlačili,
Tako kapljico dobijo,
Da še niso take pili.

Meni pa takisto zdi se,
Da iz tacega izvira
Kaplja taka le dobí se,
Ki ne loči se od — šmira.

11. Zaletelu.

Izredni tebi so možgani,
Modrina! za dovtipe dani.
Gotovo ga na svetu ni,
Ki boljše bi mašil kot ti.

Učena tvoja buča skreše
Modrosti take, da ne steše
V gozdovih rovtarskih nikdár
Najbolj prevejan jih drvár.

In kadar kako zagovedno
Razdereš, zarezíš se redno:
In smehu tvojemu še lé,
Dovtipu ne, se vsi režé.

Pa ti češ v Rovtah kraljevati?
Daj vender prej se obtesati,
Če sploh se kje tesar dobi,
Ki tvojih gré se ne plaší.

12. Grabusu.

V tvojih blaženih prostorih
Se življenje še le vname,
Kadar čuk debeloglavi
Ukati prevzetno jame.

Komur ni drugje prostora
V tvoje hrame se zateče;
K tebi pride, komur kaka
Se pomoč drugje odreče.

V tvojej bazni utolaže se
Gostom vsakojake želje.
Kaj nedolžno, če se plača,
Kratil bi komu veselje!

Toda kaj bi razpostavljal
Nepoklican tuje grehe!
Kajti ne samó človeku,
Tudi — rilcem treba strehe!

13. Neronu.

V svesti si veljave svoje
Mirno se na soluci greješ,
Praznih burk vrstnikov pasjih,
Nero, nič prav ne umeješ.

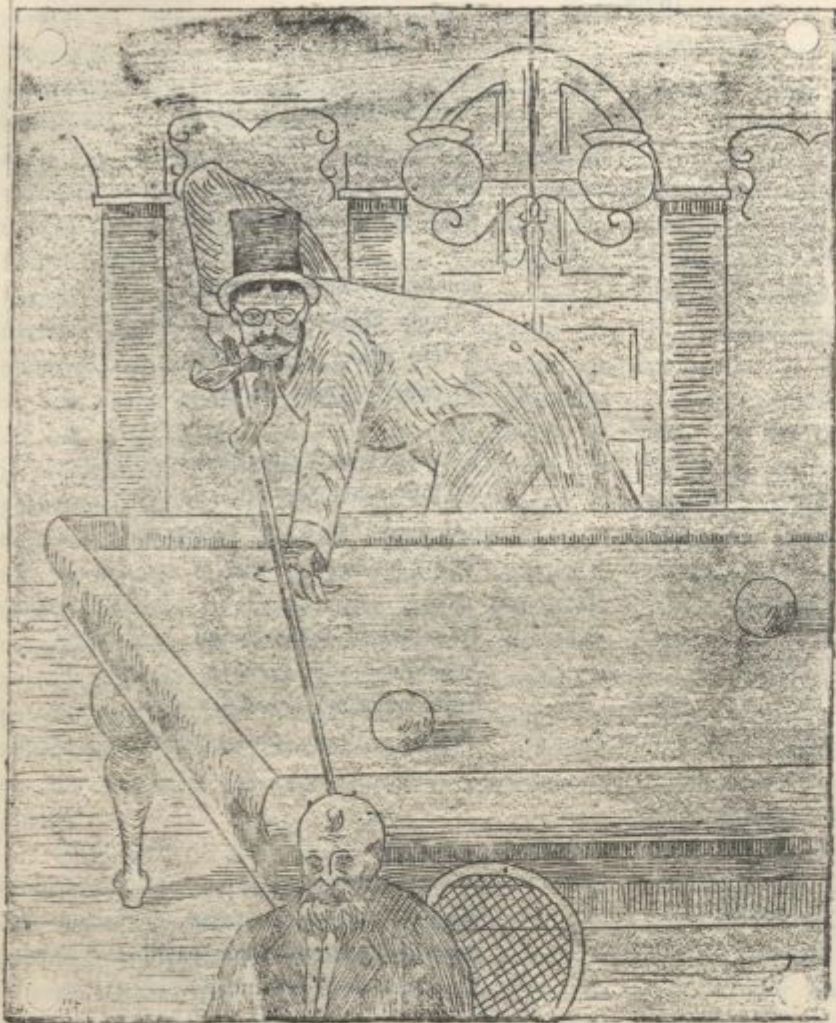
To le srečo tvojo moti
In ti dela bridke čase,
Ker ti po kosmati koži
Bolh se na stotine pase.

Vender izmed vseh prvakov
Ti mi še najbolj ugajaš,
Ker nikjer modrosti svoje,
Kakor óni, ne prodajaš.

Ako bi volili kralja
(Rovtarskega, to seveda,)
Tvoji črnosti veljala
Moja skromna bi beseda.

Kratkovidni biljardist.

Priobčil Vinko Lapajne.

Špurcè.

Gospodar Penko je imel precej nemarnega hlapca, ki so ga klicali za Špurceta. Kdor je storil kako nerodno, zvrnil jo je gotovo na tega reveža, in ker je bil ta toliko nemaren, da se mu niti zagovarjati ni poljubilo, požreti je moral marsikatero po nedolžnem.

Ob košnji pride gospodar pogledat na travnik. Tam vidi, kako je bilo vse slabo pokošeno; kar celi šopi trave so se še videli povsodi. Ker je bil natančen človek, ujezi ga to, da praša:

„Kdo je to pokosil?“

„Špurcè,“ odgovoré koseci jednoglasno.

„In to?“

„Špurcè!“

„In to?“

Nada.

Krasnà je res kot rožica,
Kot vila divno rašena —
A jaz pa mislim vender le,
Da malo preponosna je.

Imà res krila svilena
Srebra nebrojno in zlata —
A jaz pa mislim vender le,
Da malo preponosna je.

In dasi bolj ponosna še,
Kot marsiktera je dekle —
A jaz pa mislim vender le,
Da bom ji vplnil srčce.

Ubogljiv sin.

„Sin, pazi na rejenko!
Mladé je še krvi,
Lehko pač kdo fantičev
Še revo preslepí.“ —

Prav rad ubogam majko
In dober sem čuvaj:
Gorjé mu, kdor bi upal
K rejenki si kedaj.

In da nikdo po noči
Se ne prikrade k nji,
In revce ne prevari:
Pri njej sem vse noči.

Selski.

„Špurcè!“

Špurcè pak je po svojej navadi molčal. Gospodar je pač videl, da hočejo drugi zopet vse na Špurceta zvaliti in zato je sklenil, da jim sedaj malo posveti.

„Ako je torej Špurcè vse pokosil, zasluži tudi sam Špurcè vse plačilo, kajti da bi ga vsi drugi samo gledali, za to vas nisem najel.“

In ostal je možbeseda in če prašaš, kdo je dobil plačilo za vse, odgovori se ti:

„Špurcè.“

Iz slovenskega dnevnika.

„Gospa F. je začela ta teden temelj kopati precej velikemu poslopju ravno nasproti novemu učiteljišču ob Resljevi cesti.“ — Res fina zabava!

Iz bolnišnice.

Bolniški sluga (zdravniku, pogovarjajočemu se z nekim gospodom): „Gospod doktor, Čormanu je jako slabo postalo, začel je že grgrati, in po moji skušnji . . .“

Zdravnik: „Poberite se v vražji želodec z vašimi skušnjami! Jaz pridem takoj za vami.“

Krošnjarski ponos.

Ko je bila nekoč prišla velika žival nemškega Schulvereina v Kočevje potrdit potrte nemške duhove krošnjarske, opisal je unet krošnjar svojemu prijatelju na Dunaji imenitno slovesnost od kraja do konca. Kako izvrstno je moralo biti njegovo poročilo, uvidi se lahko iz naslednjega stavka: „Na meji kočevske deželice je vsprejela visokega gospoda deputacija pravih pravcatih Kočevcev in takoj je videl visoki gost, da je že v sredi vrlih svojih nemških sinov!“

Dober vzgled.

Ubog pisar, stiskan od vseh strani od upnikov in drugih človeških nadlog, sklene končati tek svojega življenja. Za zadnje groše si kupi revolver in primerja v svojej sobi, kako bi se najbolje pogodil, da bi se mu ne bilo treba še dolgo mučiti. Nastavlja si ga na čelo, na sencè, v usta, na prsi, a noben način se mu ne vidi prav gotov. To njegovo počenjanje opazuje z druge strani ulice ključarski mojster Zverina, bivši dragonec. Dolgo ga gleda in se mu posmehuje v svoji ugodnosti. Pričakuje, kdaj da se bo vender že sprožilo. Vedno bolj in bolj ga jezi, da si pisar tako nerodno nastavlja orožje na svoje smrti posvečeno telesce. Ko le dolgo nič ni, pograbi ves razjarjen klobuk in s klicem: „Čakaj, jaz ti pokažem!“ hiti v pisarjevo stanovanje. Tam potegne prestrašenemu pisarju revolver iz rok in mu reče: „Tepec, če se hočeš ustreliti, ne bodi tako neroden; ampak tako le nastavi in sproži!“ Po teh besedah si nastavi orožje na sencè, sproži in se takoj mrtev zgrudi na tla. Da so pisarju po tem vzgledu prešle skomine po samomoru, umè se ob sebi.

Vse nič.

Bogatej in izredno lepej gospici, ki je imela posebno lepe oči, klanjalo se jej je vse in jej dvorilo,

njene oči občudovalo in hvalilo; a ona je na vse poklone namenjene njenim očem vedno odgovarjala: „To je vse nič!“ — Njeni častilci jo toraj nekoč prašajo, zakaj jim poklone o njenih očeh vedno le z besedami „to je vse nič“ zavrača.

„Gospodje!“ odgovori jim krasotica „vi vedno hvalite moje oči, primerjate jih solnci, zvezdam, cveticam, a vse to je res nič proti poklonu, ki mi ga je napravil priprost voznik. Šla sem po ulicah ter srečam nekega voznika, ki se je trudil prižgati svojo pipo, pa je zaradi vetra ni mogel. Ko me ugleda, malo postoji ter mi reče: „Gospica, dovolite da si pri žarkih vaših lepih oči užgem svojo pipo.“ —t—

Logika.

Učitelj: „Kadar vas bodem po imenu klical, naj vsak ustane in reče: „tukaj!“ ako bi pa koga v šoli ne bilo — pové naj, da ga ni.“ —t—

V cerkvi.

Župnik zapazi nekoč, da so verni med krščanskim naukom sladko zaspali. — Zdajci začne kričati: „Gori! gori!“

Zaspanci se vzbude ter se plaho prašujejo: „Kje gori?“

„V peklu za vas,“ glasi se odgovor, „ker hodite v cerkev spat.“ —t—

V gostilni.

Nekoč najde gost v gostilni malo cunjjo v golaži. „Gospod gostilnar! kaj pa je to!“ praša gostilnarja ter mu cunjico moli pod nos.

„Cunjica,“ odgovori hladno gostilnar.

„No, pa se cunjica devlje v golaž!“ praša gost čudeč se gostilnarjevi hladnosti.

„Gospod!“ dé jezno gostilnar. „Menda vender ne zahtevate, da bi vam za dvanajst krajcarjev dal kar celo suktnjo.“ —t—

Strele.

Velike redkve so navadno puhle.

Nijeden izdajica še ni dolgo užival sadu svojega dela.

Denarja mnogo, malo znanja
Dovolj je, da se vse ti klanja.

Kdor usti se, da je močan res kot zverina,
Priznajte, da je tudi neumen kot zverina.

Pregovoru: „Bedak ima srečo!“ dostavljamo: „In
lizún!

V gostini.

Tujec: „Prosim, dovolite, gospod! povejte mi, kdo sta onadva-le gosta tam pri tretjej mizi; jeden njiju maha in rogovili z rokama in se dère ves čas, da me že ušesa bolijo, — drugi, njemu nasproti sedeč gospod pa ga tiho in mirno posluša?“

Domačin: „Veste, razlika med ónima dvema je kakor med glagoloma imeti in biti.“

Tujec: „Ne umejem vas prav.“

Domačin: „No, óni kričač in bahač ima nekaj, óni skromni in tihi človek pa je nekaj.“ —?—

O Pólunoči.

Balada. — Zložil Drašlarjev Fik.

Kaj li pod gradom tam o pólunoči,
Oj, v temnej, gostej jelševini,
Tako bolešno, skrivnostno ječi,
Oj, v temnej gostej jelševini?

Ko lunin svit v valovih se igra,
Ječanje čuje se obupno,
Ko veter lehen v vrhah zašumlja,
Ječanje čuje se obupno.

Pa vender ni to Urša, grajska hči,
Ki v jelševini bridko joka?!
Grajščakova gotovo Urša ni,
Ki v jelševini bridko joka.

Pač pa učitelj grajski, Peter je.
Ki v vasi spil preveč je vina,
Pijan zdaj poti v grad nazaj ne vé,
Ker v vasi spil preveč je vina.

Zató pijan tam v jelševji leži,
Ko ura pólunočna odbije,
Zató takó bridkó, bolnó ječi,
Ko ura pólunočna odbije.

Pod oknom.

Na nebu luna je sijala,
A v sobi ljubica je spala;
Je spala, jaz pa nisem spal,
Ker sem pod njenim oknom stal.

Pa nisem mogel je ganiti,
Je nisem mogel privabiti,
Da k oknu bila bi prišla,
Z menoj se pogovarjala.

Zato narava je plakala,
Plakala je i trda skala,
In luna bleda vrh nebá
Bridkost je mojo čutila.

Oj, bedo mojo je čutila,
Debele solze name lila — —
Saj niso bile to solzé,
Oj, bilo je le — škač vodé

Primera.

Prosjak: „Ponižno prosim kakega milodara,
saj vidite kako zelo sem potreben.“

Gospod: „Lehko bi še delali, dovolj ste močni
in tudi zdravi.“

Prosjak: „Kaj ne veste gospod, da berača
delat siliti, je toliko, kakor mačka učiti orat. K.

V šoli.

Učitelj: „No, France! zakaj si včeraj v Štem-piharjevega Boštjana kepo snega vrgel?“

France: „Oh, ne zamerite, gospod učitelj! Saj bi mu rajši kamen vrgel, pa ga nisem mogel, ker je bil primrzjen.“

A. K.

Na ulici.

„No, oče Rapinec; od kod pa, od kod, tako zgodaj?“

„I, k Šterbencelju sem šel onega prešiča klat, ki jim je sinoči poginil.“

A. K.

Budalost.

Ko je Adamov Jože utonil, da ga niso štiri tedne dobili iz vode, vskliknil je nek budalež: „Revež je moral gotovo lakote v vodi poginiti!“

A. K.

Kdo je kriv.

A.: „Ali mi veš povedati, kdo je kriv, da izhaja lažnjiva „Grazer Tagespost“ po dvakrat na dan?“

B.: „Ne vem.“

A.: Kdo drugi, kakor Slovani. Ko bi Slovanov ne bilo, imela bi „Grazer Tagespost“ pasje dni v pravem pomenu besede.“

B.: „Pa jo vender Slovani ne podpirajo z naročili!“

A.: „Z naročili ne, pač pa z gradivom. Ko bi ne bilo Slovanov, ne mogla bi o njih lagati; ko bi pa ne bilo v njej laži, bi sploh ne mogla izhajati, ker resnice ne pozna.“

Krivčev.

Nenavaden slučaj.

Kovačev Jurij je imel zelo sitno zakonsko družico. Kadar se je vrnil nekoliko pozneje iz gostilne domov, klepetala je in ga grozno obirala. Jurij se je pravo za pravo ni bal, vender pa se mu je studil večni prepir in rad bi ga končal, bodisi kakor hoče. Ko se je neko noč zopet nekoliko zakasnil, ter ves zaslužek zapravlil, ognil bi se rad gotovega prepira in očitanja. Premišlja in premišlja, vender se dolgo ne domisli nič pametnega.

„Najbolje bo, da si končam življenje,“ pravi naposled ter si poišče vrv, da bi se obesil.

Splezavši na neko drevo zadrigne si vrv okoli vratu ter se spusti z drevesa. Vrv pa je bila preslaba, utrgala se je in Jurij je nezavesten obležal pod drevesom. Naslednje jutro so ga našli ter spoznavši ga, odnesli domov. Prvo opravilo jezične žene je bilo, preiskati mu žepe, nima li kaj denarja v njih, ali je vse zapravlil. Ko ne najde ni beliča ujezi jô tako, da začne na vse pretege kričati na nezavestnega moža. To kričanje vzdrami Jurija, da vsklikne: „Kdo bi si bil mislil, da seže jezik moje babe celo na ôni svet, ko bi to vedel, poslušal bi jo že rajši živ, kakor pa mrtev.“

Krivčev.

Vse jedno.

„Ako boš vedno popival in delo zanemarjal, boš v kratkem na beraški palici,“ očita žena zapravljevemu možu.

„To mi je vse jedno!“ zavrne jo mož. „Do smrti bom že živel, po smrti pa čeprav nag hodim.“

A. K.

Sporazumela sta se.

Dva kmeta idoča v semenj sta se sporazumela, ker sta imela samo jednega konja, da bo nekaj časa prvi jezdil, a drugi hodil, nekaj časa pa drugi hodil, a prvi jezdil.

M. Z.

Rešitev aritmogrifa

v 11. števil. „Rogača“.

Jovanovič	1.)	Jefteva prisega
Emi	2.)	Simon Gregorčič
Filipovič		Ključ:
tesar		
Erdeljsko	1 =	J 11 = g
vrag	2 =	e 12 = č
Adlešiče	3 =	f 13 = o
Peter	4 =	t 14 = n
rog	5 =	v 15 = m
Ivan	6 =	a 16 = l
Samo	7 =	p 17 = a
Em (m)	8 =	r 18 = k
Goreti	9 =	i 19 = š
As	10 =	s

Prva sta jo rešila gospoda: Franjo Jager v Ljubljani in Vek. Kalister v Trstu.

Zagonetka.

Slepec je videl zajca teči, kruljev hiti za njim ter ga ujame, nagec ga pa v žep vtakne. M. Z.

Vabilo na naročbo „Rogača“

II. leto, drugo poluletje.

Ker z današnjo številko poteče prvo poluletje, usojamo si opozarjati častite naročnike svoje, kateri do sedaj še niso obnovili naročnine, da jo blagovolijo o pravem časi obnoviti, kajti list nam prizadeva toliko troškov, da jih le z velikim naporom in z lastnimi žrtvami zmagujemo.

Obljubili smo sicer v začetku letošnjega leta, prilagati nekaterim listom podobe artistske vrednosti na posebnem trdem papirju. Da te obljube vsaj za sedaj ne moremo spolniti, uzrok je zopet material, kajti navzlic temu, da se trudimo ustrezati najraznovrstnejšim željam, navzlic temu, da je sedaj „Rogača“ jedini slovenski list svoje vrste in da sta se o njem prva slovenska lista „Slovenski Narod“ in „Zvon“ čestokrat pohvalno izrazila in ga toplo priporočala, ne moremo se hvaliti, da nas je častito občinstvo vzgledno podpiralo. Prosimo toraj, da nam vsaj dosedanji naročniki in sotrudniki ostanejo zvesti ter po mogočnosti širijo krog duševnih in materialnih podpornikov naših.

„Rogača“ je nepristransk in ostane. O burnih dneh bode vedno le zagovarjal pravo, našemu narodu najkoristnejše mišljenje, bičal pa bode najstudnejša svojstva — koristoljubje in slavohlepnost. Nadejamo se zato, da bode narod slovenski cenil naš trud, podpiral nas duševno in materialno, ter nam tako pomogel zatreti sebičnosti v korist splošne domovine naše.

Lastnik in urednik.

„Rogača“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi polli velike četvorke ter stoji po pošti prejeman celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino in dopise sprejema lastništvo in uredništvo: Gradaške ulice števil. 16. v Ljubljani. — Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.

Magičen kvadrat.

Sestavil — t—.

Iz navedenih 16 črk sestavite štiri besede ki dajo od zgoraj navzdol in od leve proti desni čitane:

1. del hiše,
2. vsakdanje opravilo,
3. dedščina siromaka,
4. krstno ime.

Vc. gosp. Fran Verč, c. kr. orožnik v Ubli: Plačano je prvo poluletje. — Vc. pesniku „Postopačevih pesmi“: V današnjem listu je „Postopačeva pesem“ zato izostala, da smo lahko končali „Spomenike rovtarskih prvakov“. Oprostite. Pozdrav. — Pikcu: V kratkem Vam dotično pismo naznanimo. Hvala na poslanem in srčni pozdrav. — Gustelju: Žal, da ne vidite za kulise, gotovo bi bili mojih misli. Kaj bo Dunaj?! Ljubljana, Ljubljana! Srčni pozdrav.